

TÄHEKE

NR.2 1966

LUGU JANKUPOISTEST JA HUNTIDEST
LOED KUENDALT LEHEKULJELT.

Kalendris seisab kirjas, et 23. veebruaril on Nõukogude armee sünnipäev. Kuidas seda mõista? Kuidas saab olla, et 23. veebruaril sündis või tekkis terve armee? Enne ei olnud, aga siis äkki ühel päeval oli? Sa ju tead, et oli Suur Oktoobrirevolutsioon. Töölised ajasid tsaari ja rahamehed minema ning hakkasid ise valitsema. Rikkad ei olnud sellega muidugi nõus. Nad tõstsid hädakisa, ja mitmed riigid, nagu Inglismaa, Ameerika, Prantsusmaa, Saksamaa, lubasid neile appi tulla. Lubasid tööliste riigi puruks lüüa, et rahamehed ja tsaar saaksid jälle valitsema hakata. Seepärast otsustas Lenin: ka tööliste riigil peab oma sõjavägi olema, et ennast kaitsta. Ja andis käsu Tööliste-Talupoegade Punaarmee loomiseks. See oli 1918. aasta jaanuaris. Aga juba veebruaris alustasid Saksamaa väed pealetungi. Liiksid läbi Läti ja Eesti ikka Petrogradi poole. Lootsid, et kukutavad nõukogude valitsuse ja ongi rahameestel võit käes. See lootus paistis koguni üsna kindel olevat, sest Punaarmeed sel ajal alles loodi. Väeosi oli vähe ja relvigi napilt. Aga see-eest olid punaarmeelased väga vaprad. Nad olid ju kõik töölised ja talupojad ning kaitsesid oma riiki. Nii juhtuski, et Punaarmee väesalgad peatasid Saksa armee pealetungi. See oli 23. veebruaril 1918. aastal Narva ja Pihkva all. Nõukogude armeel on olnud palju võite, aga seda esimese võidu päeva hakati pidama meie armee sünnipäevaks.

PIIRIL

„See siin on võimlemislinnake. Näete... rööbaspuud, redel, kang. Siin sõdurid võimlevad. See seal on lasketiir. Märklaud ja muu... Et sõdurid õpiksid täpselt püssi laskma. Aga metsa tagant läheb juba piir... Vaat nii!”

Seersant Selim punetas, nagu seisaks ta saunaahju kõrval. Esimest korda tuli tal jutustada sõdurielust nii väikestele lastele. Seersant Selim ei teadnud, kuidas seda teha. Igaks juhuks ta päris, nagu ikka päritakse: „Kas küsimusi on?”

Kaheksa poissi-tüdrukut hakkasid rahutult nihelema. Laanemetsa Algkooli täheke, terve piirivalvuritele kau-

gelt küllasõitnud Laanemetsa oktoobrilaste täheke hakkas nihelema ja lükkas julge, prillidega poisi ettepoole.

„Väga tahaks päris piiri näha. Kas võib?” ütles julge poiss, keda matemaatika armastamise pärast Numbri-Peetriks kutsuti. Ja lisas: „Muid küsimusi ei ole.”

Kümme minutit hiljem mindi juba mööda tugevasti tallatud rada. Paremal kohises meri. Vasemale jäi sedamoodi peenar, nagu lebaksid künnivaod õhukese lume all.

„See on piiririba,” ütles Numbri-Peeter. „Kui keegi salaja üle piiri poeb, jääb sinna jälg järele. See seal

kaugemal on valvetorn. Ja prožektor peab ka kusagil olema."

Numbri-Peeter oli hiljuti piirivalvuritest filmi näinud. Sellepärast ta teadis.

Seersant Selim peatus suure kivi juures. Nüüd oli tal valmis mõeldud, mida lastele rääkida.

"Siin ongi piir, kus me valvame. Käime ja valvame. Et teie võiksite hästi õppida ja rahulikult magada."

"Aga kui vihma sajab?" küsis nudi peaga Antu.

"Ikka käime. Ikka valvame."

"Aga kui välku lööb? Kui müristab?"

"Ikka valvame."

"Aga kui lund tuiskab ja külma on sada... ee... viiskümmend kraadi?"

"Ka siis oleme oma postil," ütles seersant Selim, puudutades millegipärast karmi krobelist põsenahka. "Sõdur on alati valvepostil. Ta peab ju nägema-kuulma, mis piiril sünnib."

Kui kaheksa Laanemetsa oktoobrilast kordoni juures ärasõiduks valmistusid, tuli piiripatrull parajasti valvekorrast. Numbri-Peeter tegi kavala näo.

"Muudkui räägiti, et piirivalvurid kõike näevad. Ma nüüd küsin, kas nad meid mere ääres nägid!" Ja küsiski.

"Nägime," ütles piirivalvur. "Tulite piirile neliteist nelikümmend kuus. Midagi erakorralist ei olnud."

"Aga siis? Aga siis?" uuris Peeter edasi.

"Lahkusite piirilt viisteist kaksikümmend. Jälle midagi erakorralist ei olnud."

"Aga vahepeal?" nõudis Peeter, kes oli rannas suure kivi otsa roninud, ja ootas, et seda ära märgitaks.

"Vahepeal üks prillidega poiss toppis tüdrukutele lund krae vahele, kuid see ei ole erakorraline sündmus. See on lihtsalt ulakus."

Kui auto minema vurises, lehvitasid Laanemetsa lapsed kaua piirivalvuritele käsi. Neil oli hea meel, et nad nüüd teavad, kuidas piiri valvatakse. Neil oli hea meel, et nad nägid piiririba ja said tuttavaks sõduritega, kelle teenistus käib ka siis, kui tuiskab ning paugub pakane. Ja nad lehvitasid veel pärast sedagi, kui piirivalvekordon silmist kadus.

Ainult Peeter istus nohisedes autobussinurgas ning puhastas prille.

JÜRI RANT

Illustreerinud I. TORN

HARRI JÖGISALU

Midagi tihane ütlemas käib

I
Vanaisa: „Kuule, Jass, tihane koputab akna taga.“

Jass: „Miks tihane käib koputama?“

Vanaisa: „Ehk tahab midagi ütelda!“

Jass: „Viimati on kõht tühi?“

Vanaisa: „Võib olla küll, praegu on talv – ja ilm külm.“

Jass: „Teeme lindudele söögimaja ja paneme tihastele rasva ja leevikestele seemneid.“

Vanaisa: „Ei ole paha nõu.“

Oli pühapäevane päev. Mehed kopsisid natuke. Ja varsti riputati aeda õunapuude alla söögimaja üles. Saiapuru, kanepiseemneid ja lusikatäis rasva pandi lauale. Linnud võisid võõrustada nii palju kui süda lustis.

II

Vanaisa: „Kuule, Jass, mul oli tihasega juttu. Tead, mis ta küsis?“

Jass: „Tihane?“

Vanaisa: „Tihane jah. Küsis, miks meie maja noorel loodusesõbral on hall habe?“

Jass ei ütelnud midagi. Vaatas silmanurgast – on see õige jutt või narrib vanaisa.

III

Kui taat järgmisel õhtul töölt tuli, nägi ta, et üle hangede läks söögimaja juurde väikeste viltide jäljerida.

Teadagi, kelle oma.

Jass oli vanaisal vastas. Aga lindudest ei rääkinud vanaisa seekord midagi.

Jass: „Kas tihane sulle täna ka midagi ütles?“

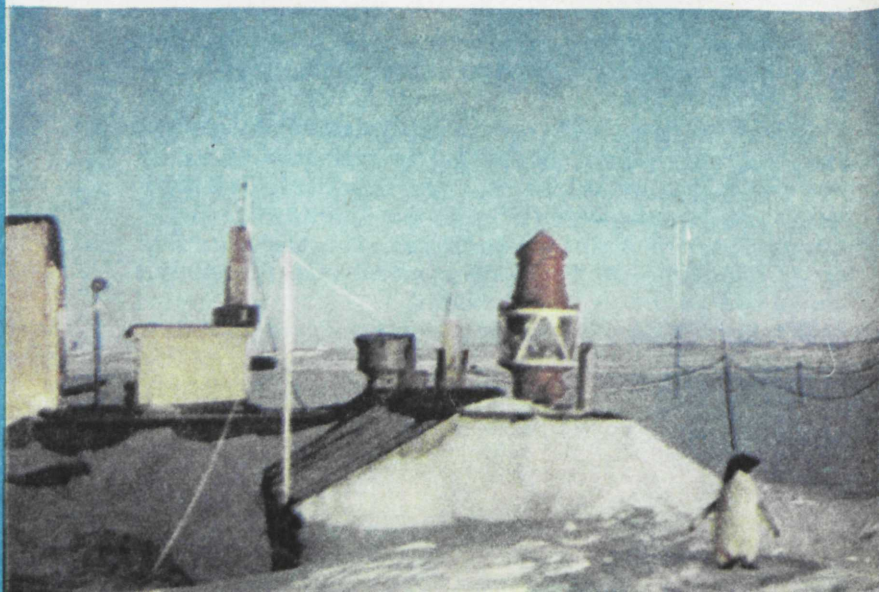
Vanaisa: „Ei, vilistas ainult rõõmsalt.“

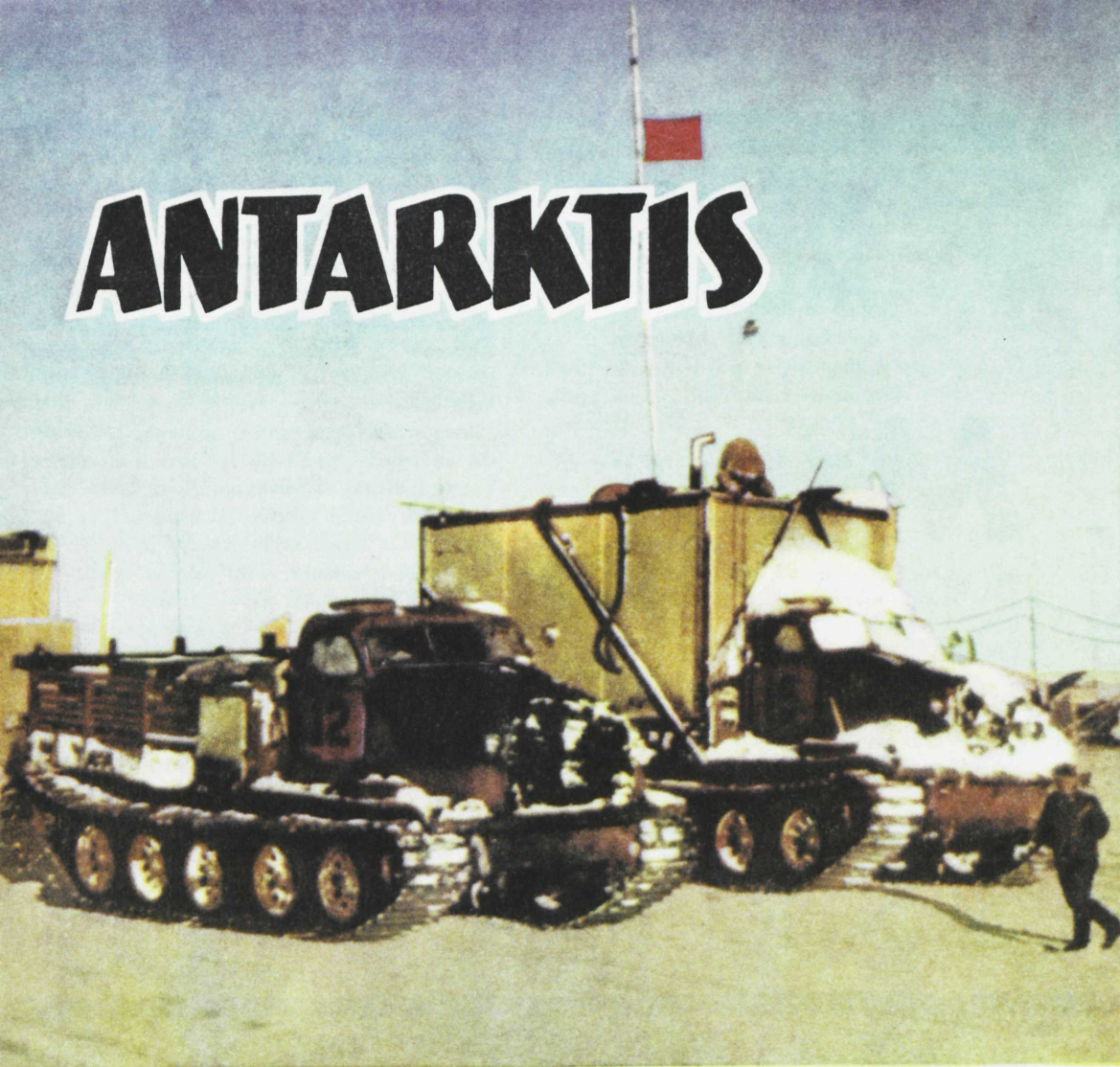
Tema asub meist kaugel, maakera teises otsas. Ta on suur, suurem kui Euroopa, suurem kui Austraalia. Teda nimetatakse lõunanaba-mandriks.

Alles poolteistsada aastat tagasi ei teadnud keegi, et Antarktis on olemas. Esimestena avastasid selle maa vene meremehed, kes purjetasid laevadel „Vostok“ ja „Mirnõi“. Nüüd on Antarktises kahe tähtsama Nõukogude uurimisjaama nimedeks niisamuti Vostok ja Mirnõi. Peale nende on Antarktises teisi Nõukogude uurimisjaamu. Jaamu on ka Ameerikal, Inglismaal, Austraalias ning mitmel teisel maal. Neis jaamades elavad ja töötavad teadlased. Nad on ainukesed inimesed, kes lõunanaba-mandril asuvad.

Selle maa karm loodus ei salli elu. Seal ei kasva puid ega rohtu. Merest kaugemal mandril ei ole ka ühtki looma ega lindu. Ainult kitsastel rannaribadel elavad pingviinid. Pildil näed nende lindude karja. Pingviinid ei lenda, kuid oskavad hästi ujuda ja sukelduda.

ANTARKTIS

Mirnõi uurimisjaam on mere ääres. Asula majad on sügavale lumme mattunud. Lumehangede ja jäävallide vahelt paistab ainult pikk raadiomast ja lehviv punane lipp. Lumest hoitakse puhtad ka ilmastiku määramise seadmed ja söökla katusel asuv madal tuletorn (vt. pilti). Lumetormi ajal või talvepimeduses vilgub tuletorn valgust ja selle järgi leiavad teadlased söökla üles.

Terve aasta ei tule kodumaalt laeva ega lennukit. Ühenduses ollakse raadio kaudu. Aga kui siis laev Mirnõis randub, on see Antarktise uurijaile suursündmuseks. Nad saavad kirju kodustelt, neile tuuakse toiduaineid, arstimeid, ehitusmaterjali, teaduslikuks tööks varustust. Pildil näed roomikautosid. Nende taha pannakse suured kelgud,

kuhu laaditakse kodumaalt saadetud varustus. Siis läheb sõiduks piki ääretut lume- ning jäälagendikku, millest tõusevad üles kõrged mäeharjad. Möödub palju päevi, enne kui jõutakse kaugele Vostoki ja Komsomolskaja uurimisjaama. Meil on praegu talv, Antarktises on suvi. Päike paistab seal madalal silmapiiri kohal ja mitme kuu jooksul ei looju üldse. Ranniku lähedal ei ole külm enam nii kange kui talvel. Mõni eriti karastatud teadlane võib karvamütsi peast võtta (nagu pildil näed), kui läheb koerterakendiga sõitma. Enamikus puhub ka suvel külm tuul ja keerutab üles lumetuisku. Aga seal, kus asub Vostok, on alati külm. Kohutav pakane valitseb talvel – sel ajal kui meil on suvi. Ühel talvel oli külma isegi 88 kraadi. Siis muutusid metalltorud nii hapraks, et neile lüües purunesid nagu klaas. Talvel on teadlastel väga raske. Kuid nad panevad selga paksud karvakasukad, jalga karvasaapad, nägu kaitsevad külmumise eest maskiga, ja teevad ikka oma tööd.

Teadlased tahavad teada, milline on Antarktise ilmastik ja kuidas see mõjutab ilma kogu maakeral. Nad otsivad maavarasid. Ja ongi avastanud lõunanaba-mandril kivisütt, rauamaaki, kulda, hõbedat. On leitud kivistisi, mis jutustavad, et kunagi, kaugetel aegadel kasvasid Antarktises metsad ja elasid loomad. Siis oli Antarktis soe maa.

Juba mitu aastat on paljude maade teadlased Antarktises. Ent veel on kohti, kus ei ole olnud. Teadlased tahavad lõunanaba-mandrist kõike teada.

EINO TALI

Läks luhta!

OLIVIA SAAR

Meil võit!
Meil võit!
Me saanisõit
käis keset lumist luhta.
Luht oli meie kosmodroom,
saan laevaks starti toodud.
Ees seisis raske tuleproov:
kes kosmonaudiks loodud?
Start anti.
Valge lumepilv
mäelt tõusis otse taeva.
Kolm kosmonauti juhtisid
kolhoosist saadud laeva.
Laev lendas
üle luhamaa
ja põllult läbi põikas
ja äkki kauge kaarega
prauh! vastu kuuske löikas.

Nüüd „kanged võitjad“ kadunud
kui herneprügid tuhka.
Neil kosmonaudiks saamine
läks seekord veidi luhta.

KOSMODROOM

JÄNESEPOISTEST, KEDA SA JUBA KAANEL KOHTASID, LOED NUUD

ELAR KUUS

MEMME MUSI

Muiste, kui argpüksid veel julged olid, leidis maailmas niisugune kapsapea, mis süües otsa ei lõppenud. Ainult et see oli sattunud koleda teeröövli Taitmatu Hundi koopasse, kust seda kätte ei saadud.

Tollal sündis emajänesel kolm poega. Kui need üks tund vanad olid, astusid nad ema ette ja nõudsid:

„Memmeke, luba, et meie ise läheme toome igavese kapsapea ära.“

Ema ehmus:

„Aru teil peas! Mitte keegi, kes seda Taitmatu Hundi koopasse otsima läks, ei tulnud elusalt tagasi. Ka teie isa mitte.“

Et jänesepojad ikkagi minema kibelesid, siis ema lõpuks ohkas:

„Noh, olgu! Ainult enne jagan teie vahel taadi-kadunukese sõjariistad.“

Esimesele pojale, suurimale, pani ta selga isa soomusrüü, millest vahedamgi tera läbi ei tungi. Teisele pojale, veidi väiksemale, riputas ta puusale isa mõõga, mis eales ei nürine. Aga kui ta kolmanda, kõige pisema pojani jõudis, polnud isa pärandist midagi järel. Ema ütles:

„Sina, kallike, lepi, vaata, millega...“ ja andis pisikesele omalt poolt laksuva musi.

Vennad asusid röövliskoopa poole teele. Suurim vend, ikkagi pikema sammuga, käis oma soomusrüüs hulka maad ees ja jorutas:

„Mul kaitstud nina, pea ja saba,
ei minusugust röövel taba.“

Taitmatu Hunt kuulis tema jorutuse koopasse ära. Ta käskis oma neljakümnet selli, kes olid hundid nagu temagi:

„Nabige kiitleja kinni!“

Sellid tõttasid ja kiskusid suurimalt vennalt ta soomusrüü maha. Tema enda tirisid kõrvupidi aedikusse, mille ümber oli lai kraav ja kõrge vall.

Ent juba marssis keskmine vend ligemale, üks-kaks, üks-kaks. Tema keerutas mõõka ja

MUINASJUTTU „MEMME MUSI“. JÄNESEPOISTEST, KEDA SA JUBA KAANEL KOHTASID.

Lume- lugu

Tuli tuul,
tõi pilve kaasa.
Tuli pilv,
tõi lume kaasa.
Nüüd on valged
mets ja aasad.
Kähku, kähku
kelgud kaasa!
Vastlasõitu valgel aasal
teeme kaasa.

Tule kaasa!

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

RIINA TIINA PEETER JÜRI

KES SÕITSID VASTU PUUD?

Nuga kuulub kahvli juurde. Aga missugused on teised paarid?

KAANEL KOHTASID, LOED NUUD MUINASJUTTU „MEMME MUSI“.

Sellid sulgesid väikseima venna samuti aedikusse. Ise nad ronisid koos oma täitmatu juhiga üles vallile, heitsid pikali ja piilusid alla, sest tahtsid hirmsasti musi-saladuse jälile saada.

Aedikus konutasid suurim ja keskmine vend maas ning nutsid valju häälega:

„Ei relvita me vaenlast löö, nüüd küll hunt meid ära sööb!“

Seal astus väikseim vend nende juurde:

„Ärge kurtke, mul on memme musi alles.“ „Alles?!“

See sõnum pühkis nutjate pisarad ja pani kõik kolm venda rõõmsalt hüppama. Ja mida enam nad seda tegid, seda kõrgemale kargasid. Varsti olidki nad vups üle kraavi, vups-vups üleval vallil.

No kes siis memme musi vastu saab, kui see koguni jalgadele säärast jaksu annab! Röövliselid pistsid punuma, Täitmatu Hunt veel kõige ees.

Vennad said igavese kapsapea kätte ja viisid koju emale. Seda söövad nad tänini ja elavad õnnelikult, kui nad surnud pole. Aga läbitungimatut soomusrüüd ja nürinematut mõoka nad enam ei vajanud, need jäid koopasse. Need võite teie endale võtta, kui vaid selle koopa üles leiате.

hõiskas:

„Mu relv on terav alati, ma vastasest teen salati!“

Täitmatu Hunt kuulis hõiskeid ja käsutas selle:

„Tehke praalija paljaks! Üksnes hoidke ta mõõga eest.“

Sellid peitsid endid puude taha. Sealt kargasid nad keskmisele vennale peale. Nad krabasid tal mõõga ära, temale endale virutasid võmmu kuklasse ja tõukasid ta aedikusse.

Samas lähenes väikseim vend lauluga:

„Nüüd karda, kuri susi, sa, sest kõnnin memme musiga!“

Täitmatu Hunt kuulas, kuulas. Siis kutsus nelikümmend selli kokku:

„Mis hullu see memme musi võiks olla, et mehe nii muretuks teeb? Küllap mõni jube relv. Võtke see talt ära, aga olge ettevaatlikud!“

Ega sellidki musist rohkem teadnud. Neil hakkasid koivad aegsasti värisema, ja julgesid alles pimedikus teele hiilida. Nad haarasid ränduri endi vahele, hoidsid teda neljakümnekesi kõvasti kinni:

„Anna memme musi siia!“

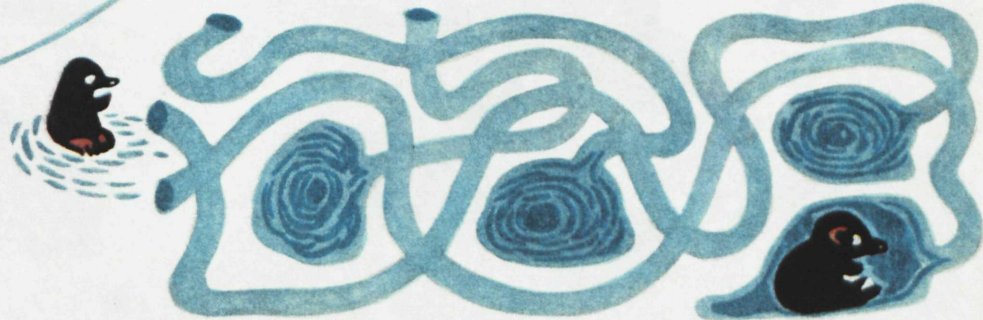
„Ei anna!“

LOED NUUD MUINASJUTTU „MEMME MUSI“. JÄNESEPOISTEST, KEDA SA JUBA

Õösel hüppasid tegelased pildidelt alla, et veidi jalgu sirutada. Nad ei leidnud aga enam tagasiteed. Aita sina ütelda, mis-sugusele pildile keegi sobib.

KUIDAS PÄASEB MUTIPOEG MURKA OMA SÕBRA JUURDE?

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

ENO RAUD

Triibulised püksid

Jaak teadis küll, et ta ei tohi tooreid tikreid süüa. Aga ükskord läksid Jaagu vanaema ja vanaisa mõlemad kodunt ära ja vanaisa ütles niiviisi:

„Vaata, et sa siis jälle aeda ei lähe tooreid tikreid sööma! Kui lähed, saad triibulised püksid.“

Ega Jaak tooreid tikreid enam nii väga tahtnudki. Paar korda oli ta neid proovinud ja siis valutas pärast kõht üsna pahasti. Aga triibulisi pükse ta tahtis küll. Triibuline müts tal juba oli ja see oli Jaagu meelest väga ilus müts. Nüüd oli siis lootus saada ka triibulised püksid.

Jaak läks marjaaeda ja sõi kõhu tooreid tikreid täis. Kui vanaema ja vanaisa koju tagasi jõudsid, jooksis ta neile juba õueväravasse vastu.

„Vanaisa! Vanaema!“ hüüdis Jaak. „Ma sõin palju tooreid tikreid! Palun nüüd triibulisi pükse!“

„No mis sa oskad öelda!“ ütles vanaema. „No tõesti, mis sa oskad öelda!“ ütles ka vanaisa.

Kuid Jaak ei öelnud midagi, sest ta ei osanud enam tõepoolest midagi öelda – vanaisa ei andnudki talle triibulisi pükse! Asi oli lihtsalt niiviisi, et vanaisal hakkas väikesest poisist kahju.

Jänest põues

Kord tuli Jaagule külla tema sõber Mikk ja poisid hakkasid õuel majade ehitamist mängima. Jaak vedas oma isekallutajaga lauda tagant kive kohale, Mikk aga muudkui ladus müüre. Kuid Mikuga oli niisugune täbar lugu, et ta kartis kangesti kukke. Ja kui Jaagu vanaema suur kirju kukk äkki kõva häälega kires, pistis Mikk hirmuga toa poole jooksu.

Jaagu vanaema juhtus parajasti õue peal toimetama. Ta vaatas Mikule järele ja ütles:

„Sellel poisil on küll jänest põues!”

Nii kui Jaak seda kuulis, tormas ta kange kiiruga Mikule järele.

„Näita jänest! Palun näita oma jänest!” hüüdis ta heleda häälega. „Hakkame hoopis jäneseга mängima!”

Kuid Mikk ei saanud Jaagule jänest näidata. See polnud ju mingi tavaline jänest, vaid hoopis isemoodi loom, keda silmaga ei näegi.

Puud kannavad vilja

Väike Jaak juhtus ükskord kuulma, kuidas aednik ütles: „Küll on tänava helde sügis – kõik puud kannavad rohkesti vilja.”

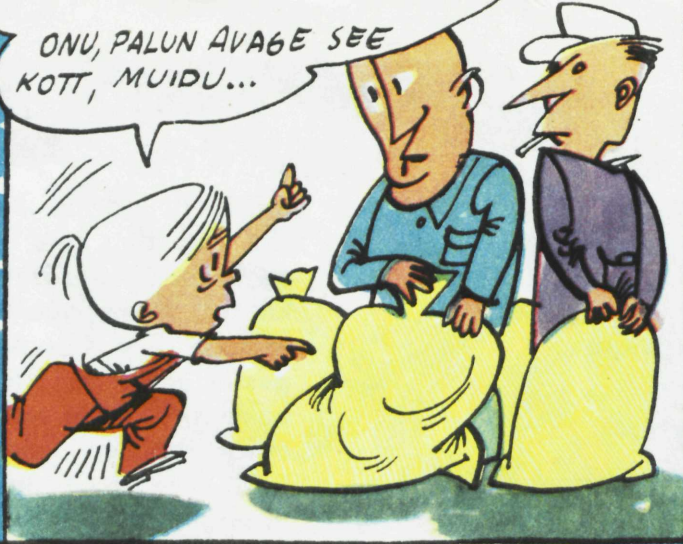
Jaagu meelest oli see kangesti imelik jutt – kes on seda enne näinud, et puud midagi kannavad?! Ruttu jooksis ta viljapuaeda, et seda haruldast asja ise oma silmaga vaadata.

Kuid võta näpust. Polnud siin vaadata midagi. Kõik puud seisid rahulikult paigal. Ainult kiigutasid veidi tuule käes oma oksid, mille küljes kasvasid õunad või pirnid või ploomid või kirsid või kreegid. Vilja ei kandnud neist küll mitte keegi. Ja väike Jaak lihtsalt ei teadnud, mida aedniku imelikust jutust arvata.

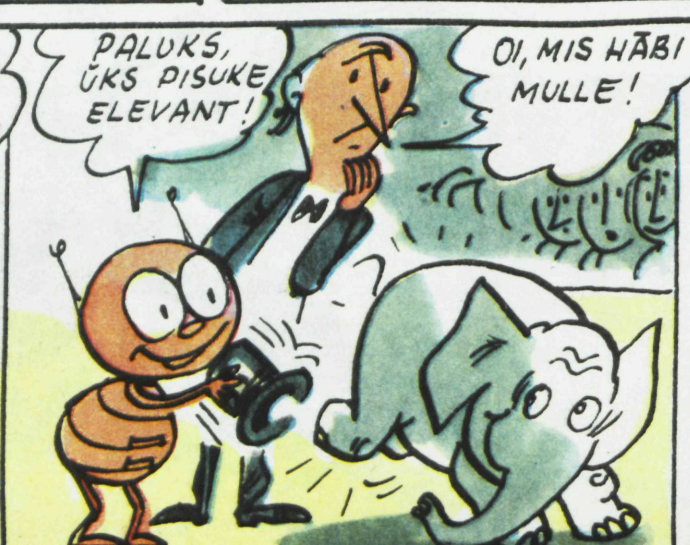
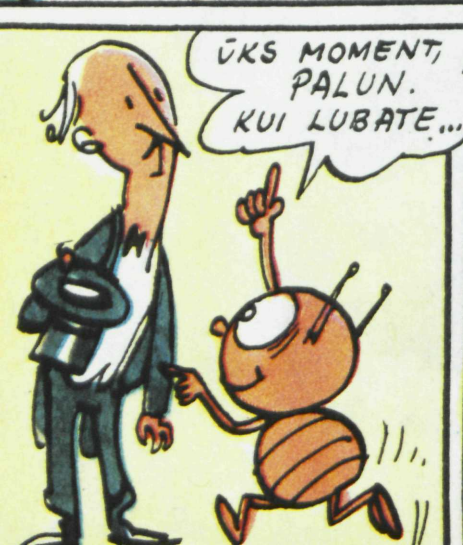
YIU-PIU koosmosest

Jutustanud A. RAMMO
Joonistanud E. VALTER

TSIRKUSES

ESINEB
MAAGIA
SUURMEISTER
MUGUMUR

TEAD, HOIA ALATI SILMAD
LAHTI, SEST...

TIKK JA TAKK KAEVAVAD MAAD

MATTI RANNU

Onu ütles: „Ma lähen aeda maad kaevama.“

„Meie ise...“ ütles Tikk.

„...kaevame maad!“ lõpetas Takk.

„Hästi,“ nõustus onu. „Siin on labidad.“

Tikk võttis labida ja Takk võttis labida.

„Teeme kartulipõllu,“ arvas Tikk.

„Teeme,“ nõustus Takk.

Tikk ja Takk kaevasid. Nad olid kibedasti ametis.

Aga varsti nad väsisid.

„Teeme parem porgandipeenra,“ ütles Tikk.

„Teeme,“ nõustus Takk.

Tikk ja Takk kaevasid nüüd porgandipeenart. Töö oli raske.

„Oota!“ ütles Tikk.

„Mida?“ imestas Takk.

„Kaevame parem augu,“ pakkus Tikk.

„Kaevame,“ nõustus Takk.

Tikk kaevas auku ja Takk kaevas auku. Varsti sai auk valmis.

Onu tuli aeda.

„Kuidas töö edeneb?“ küsis onu.

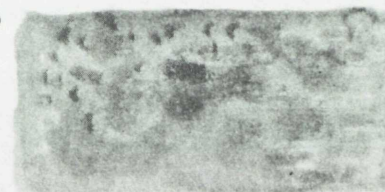
„Hästi!“ vastasid Tikk ja Takk. „Auk on valmis.“

„Milleks?“ üllatus onu.

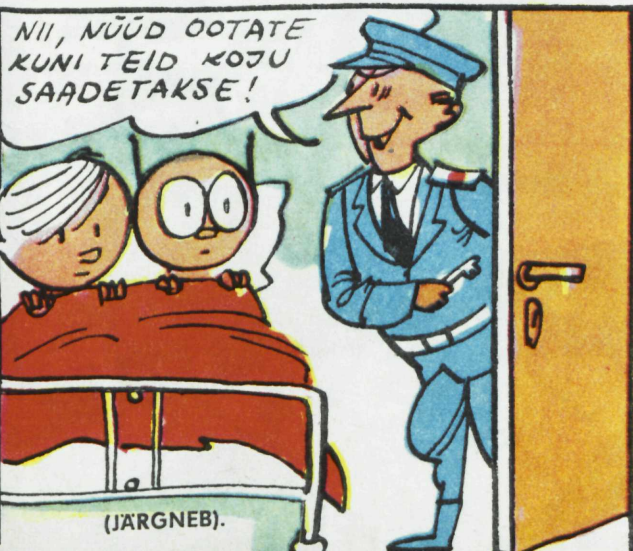
„Istutame pöõsa,“ ütles Tikk.

„Ja kastame ka,“ lisas Takk.

Onu raputas pead ja ütles: „Töö pole mäng. Kui rätsep hakkab õmblema kuube, ei tee ta sellest see-likut. Kaevad maad kartulite jaoks, siis ära istuta sinna pöõsast. Iga asi olgu omal kohal. Nõndaviisi.“

NII, NÜÜD OOTATE
KUNI TEID KOJU
SAADE TAKSE!

(JÄRGNEB).

ELVPÄÄSTJA

Austraalia suurim linn Sidney asub mere kaldal. Suvel kogunevad lapsed seal alati randa mängima.

Punane pall lendas edasi-tagasi. Ta ei tohtinud kordagi liiva puudutada. Kes palli kukkuda laskis, pidi mängust lahkuma.

Kaluripoiss Browne ei võtnud mängust osa. Ta seisis ja vaatas. Alles siis, kui pall halvast viskest kõrvale lendas, tegi poiss pika hüppe. Ta püüdis palli viimasel hetkel.

„Kas ma tohin nüüd kaasa mängida?“ küsis Browne kõhklevalt.

„Miks mitte!“ hõikas Ted.

Aga Billil oli teine arvamine.

„Mina mustanahalisega ei mängi!“ karjus ta vihaselt ja viskas neegripoissi liivaga.

Browne vantsis nukralt oma paadi juurde. Ikka ja jälle pidi ta kuulma halvustavaid sõnu. Aasta tagasi olid valgete laste vanemad koguni nõudnud, et õpetaja keelaks Browne'il koolis käimise.

Väike neegripoiss ei mõista, miks ta ei tohtinud õppida teistega koos. Miks keegi ei taha temaga mängida?

Vahepeal oli liivaribal pallimängust tüdinetud. Ted ja Bill läksid lainetele ratsutama.

Ted heitis kõhuli lauatkile. Kätega aerutades ning jalgadega tüü-

rides sõitis ta merele. Keeranud end seal selili, laskis poiss lainetel lauda tagasi kanda.

Browne jälgis üksisilmi uljaid mereratsureid, kes julgesid kõikuval lauatkidel koguni püsti seista. Aga mida see siis tähendab? Kaluripoiss kokkus. Eemal paistis veest teravatipuline kolmnurk. See liikus otseteed sinna, kuhu varsti pidid jõudma pahaaimamatud ratsurid.

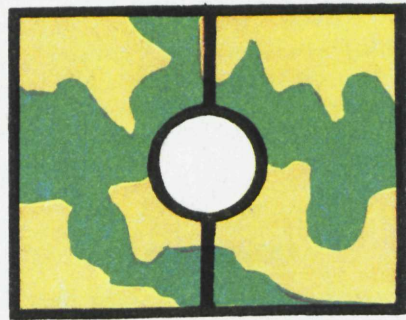
Hai! Haikala oli tunginud rannavette. Neegripoiss vehkis meeleheitlikult kätega. Ta teadis, et kui ratsur peaks oma laevukesel libisema, langeb ta surmkindlalt verejanulise veekiskja saagiks. Ratsurid ei teinud Browne'ist väljagi. Siis kargas neegripoiss, pea ees, merre. Ta ujus nii kiiresti, kui suutis. Sukeldunud sügavusse, karjus ta kõigest jõust. See oli kõige parem viis haide peletamiseks. Kui Browne jälle pinnale tõusis, nägi ta kolmnurkset sabauime eemalduvat. Nägi lauvalt vettekukkunud Billi lähemale ujuvat ja teisi lapsi ägedalt ranna poole sõudvat.

Kui lapsed kaldale jõudsid, ütles paatide juures askeldav kaluritaat Simson:

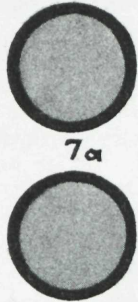
„Browne päästis teie elu. Igatahes selle poisi oma kindlasti.“ Ja ta näitas sõrmega Billile.

Hirmust ikka veel lõdisev Bill ei öelnud midagi. Ta pööras Browne'ile selja ja läks koju.

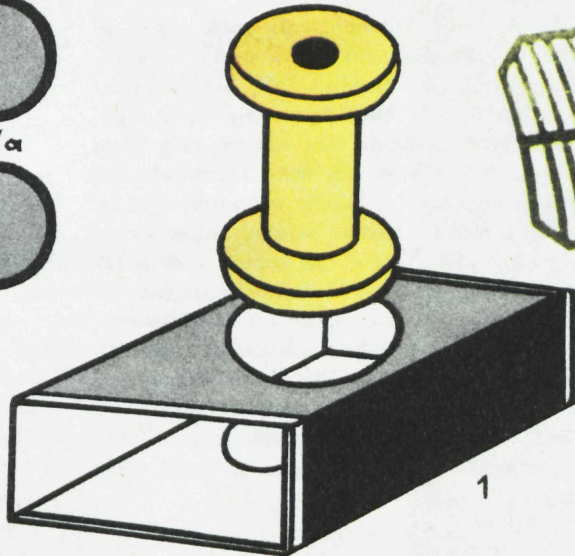

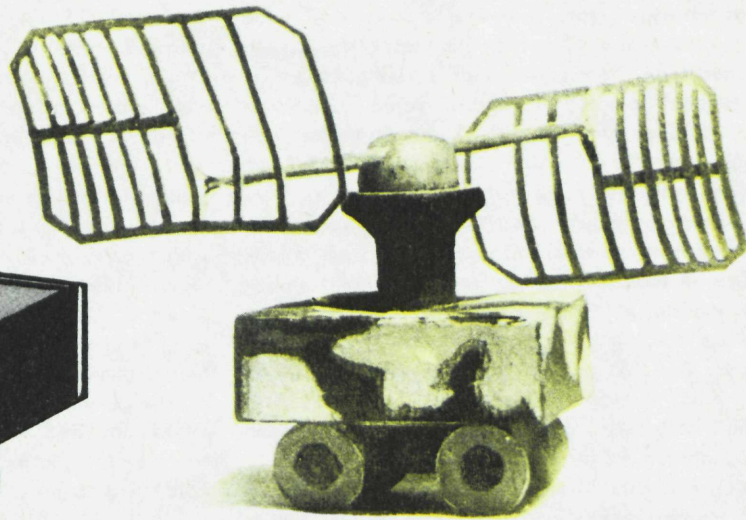
3

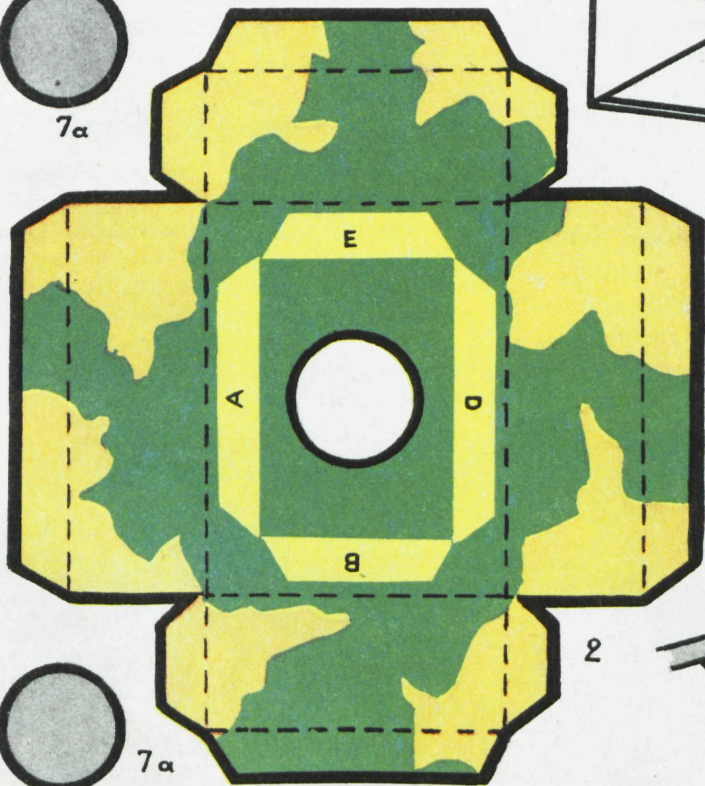
7a

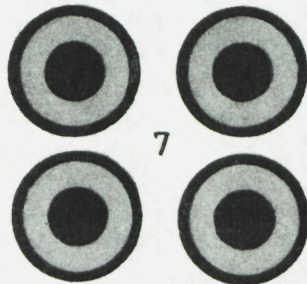
1

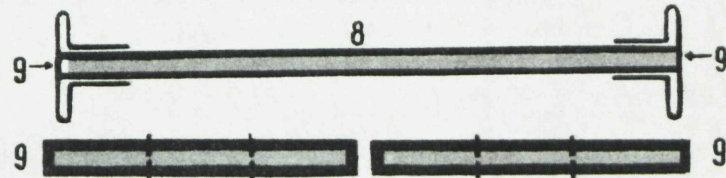
7a

2

7

8

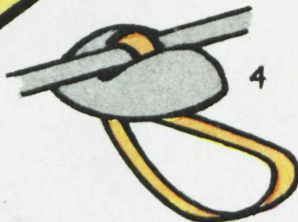
9

9

9

7a

4

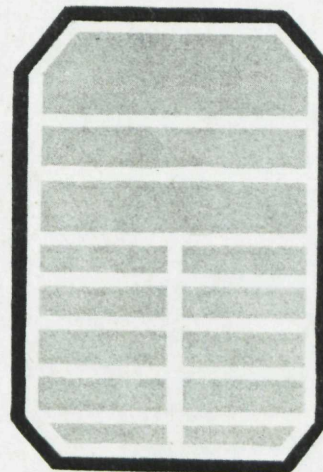

5

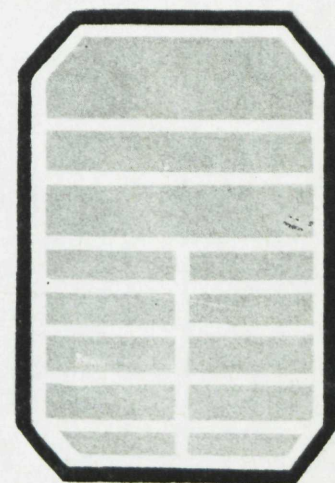
a

6

10

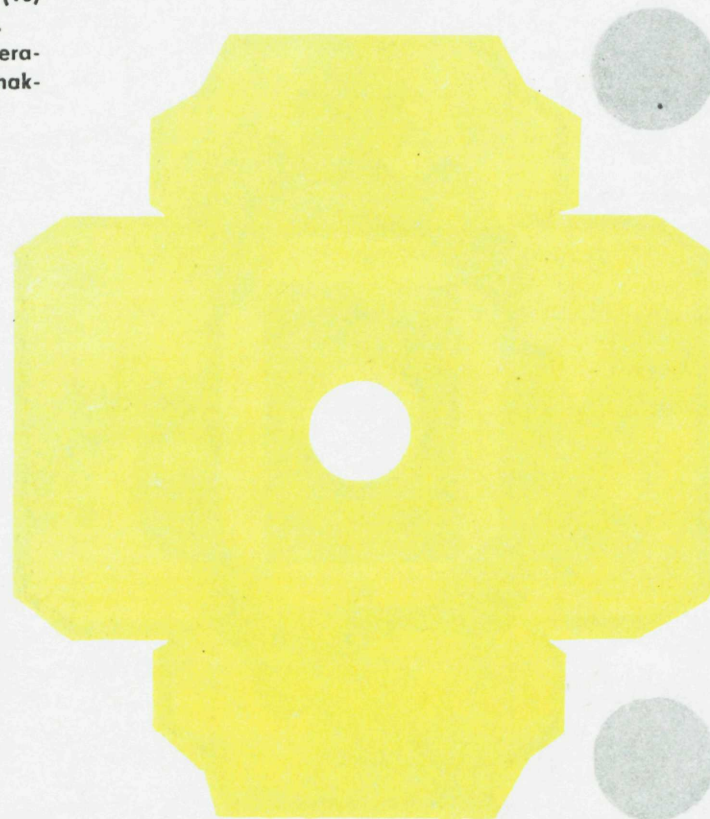
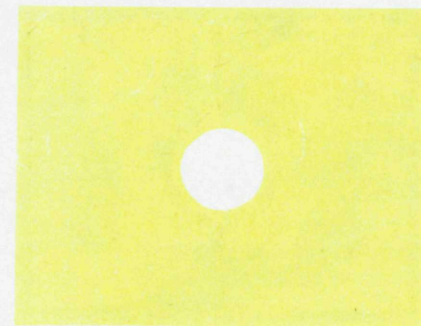
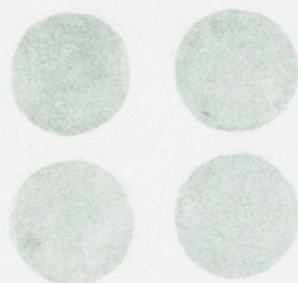
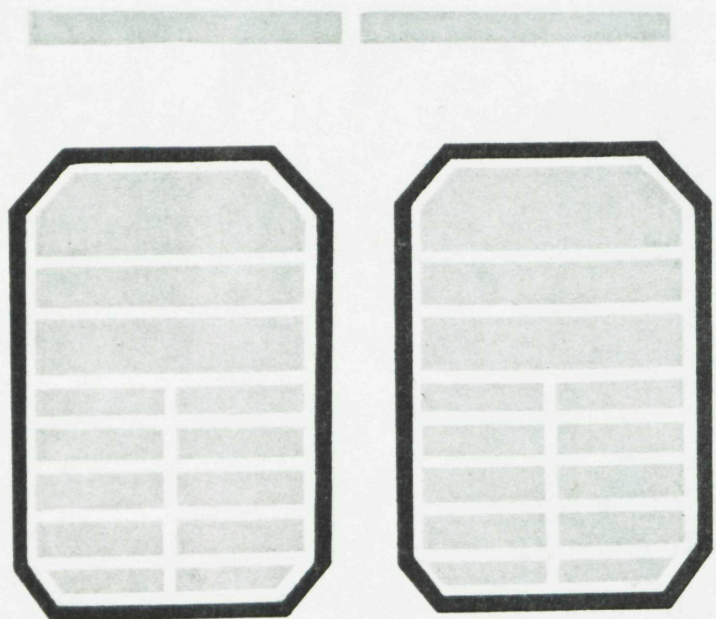

10

Radar on niisugune raadioseadeldis, mille abil saab kaugel lendavat lennukit või sügaval meres sõitvat allveelaeva avastada. Meisterda endale mänguradar.

Peale lõikelehel olevate kujundite vajad materjaliks veel tühja tikutoosi ja niidirulli, kummiriba ning natuke küünlarasva. Toosi peale ja alla (täpselt kohakuti) joonista rulli otsa järgi ringjoon. Mõõda ringjooni lõika välja augud, millest peab rull läbi mahtuma (1). Lõikelehel näed maskeerimisvärviga kaetud pinnalauust (2). See on toosi kattepaber, mis lõika välja, murra kriipsjooni mööda kokku ja kleebi toosi ümber. Edasi kata rulli üks ots liimiga ja pane rull läbi toosis olevate aukude. Rull kleepub kattepaberi külge. Jälgi, et rulli ava jääks kattepaberis oleva augu keskkoha. Muide, nüüd on toosi (radari kere) see pool, kuhu kleebisid kattepaberi külge rulli, radari kere alumiseks pinnaks. Kui oled ristküliku (3) välja lõiganud, lõika see veel joont mööda keskelt pooleks. Need pooled kleebi radari kere pealispinnale. Nüüd jääb rull keskele. Valmista 8 sm pikkune peenike puupulk – radari tiibade telg. Soojendatud küünlarasvast vooli soone ja

auguga poolkera (4). Telg (puupulk) aseta kummiribaga, nii nagu joon. 4 näidatud, läbi küünlarasvast poolkera. Nüüd pane telg koos poolkeraga toosi kleebitud rullile, kummiriba tõmba läbi rulliava ning pista kummi vahele lühike pulgake (5), mille takistuseks löö rullile tilluke vineerinael (a). Lõika välja riba (6) ja murra kriipsjoont mööda kokku. Saadud raam kleebi radari põhjale (A, B, D, E) näidatud kohta. Rattad (7) kleebi kokku ratastega (7a), siis on nad tugevamad, ja kleebi raami nurkadele – kohad on punktiga märgitud. Kleebi radari tiibade telje otstes (vt. joon. 8) kinnitusribad (9). Lõpuks lõika välja radari tiivad (10) ja kleebi kinnitusribade külge erinevale kõrgusele. Nüüd on radar valmis. Tarvitseb tiibade telge keerates kummiribale vaid keerud peale viia, ja radar hakkab töötama.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Hiljuti käisin külas Tallinna 22. Keskkooli pikapäevarühma lastel. Nemad korraldasid kirjandus- ja joonistusvõistluse teemal „Mis mulle kõige rohkem rõõmu tegi“. Vaatasin nende töid ja palusin, et nad lubaksid mul mõned kaasa võtta.

Täheke

TÄHEKESTE PIDU

See oli tore päev. Seisin oma klassikaaslaste kõrval pikas rivis. Sel päeval pandi meile rinda punased tähekesed. Täheke on viisnurgakujuline. Täheke on lipul, sõdurite mütsidel, ka pioneermärgil on viisnurkne täheke.

TIIT AUNASTE,
I-b klassi oktoobrilaps

JOONISTUSRINGIS

Pikapäevarühmal on oma kunstiring. Ka mina võtan ringi tööst osa. Joonistame pilte loodusest, loomadest. Kõige toredam oli siis, kui proovisime illustreerida Uno Leiese luuletust „Muti metroo“. Mina värvisin oma joonistuse kriitidega. Kriidiga värvimine meeldib mulle kõige rohkem.

MOONIKA VOOG,
IV-b klassi pioneer

„SÕPRUSE TÄHEKE“

Hiljuti avasime pikapäevarühma kino „Sõpruse Täheke“. Meie kino asub Ehitajate Klubis. Valisime kinonõukogu. Sinna kuuluvad direktor, piletikontrolörid, kassiriid ja korrapidajad.

Mind valiti kassapidajaks. Olin väga rõõmus, et mulle usaldati pileтите müümine. Igal kinopäeval on tegemist palju. Tuleb müüa pileteid 300 lapsele.

Kõigile pikapäevarühma lastele tegi kino „Sõpruse Täheke“ avamine suurt rõõmu.

SIRJE KÄÄRI,
V-a klassi pioneer

„Mulle meeldis Uno Leiese luuletuse „Muti metroo“ illustreerimine.“ IV klassi õpilane TOIVO LUKAS.

„Suvel vaatasin, kuidas meile ehitati uut maja. Ehitusel oli huvitav.“ II klassi oktoobrilaps URMAS KIVIOJA.

„Tore oli oktoobrilaste koondus metsas.“
II klassi oktoobrilaps ELA EELHEIN.

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 2 – 1966.
Toimetuse kolleegium: L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, L. Põhi, H. Raigna.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
EKP Keskkomitee Kirjastus, Tallinn, Lauristini 1, tel. 422-28. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Esikaanel H. SAMPU illustatsioon
E: KUUSI muinasjutule „Memme musi“.

Laduda antud 25. XII 1965. Trükkida antud 1. II 1966. Trükiarv 55 000. Trükkipoognaid 2. Arvutuspoognaid 2,88. MB-02157. Tellimise nr. 2001.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41. Ofsetipaber nr. 1, 100 g/m², 60x90, 1/4. Sovetski Tselluloosi- ja Paberikombinaat, Kaliningradi oblast.
Журнал «Звездочка». На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

ИНДЕКС 78231
HIND 15 KOP.

Kahelkõne

Heljo Mänd

„Kuhu lähed?“
„Puutööri.“
„Mis sa teed seal?“
„Jalapinki.
Naistepäevaks
selle pingi
vanaemale
ma kingin.
Aga kuhu sina lähed?“
„Mul on aega väga vähe.
Jooksen mööda poode ringi,
raske leida õiget kinki.“

Metsas

Erika Esop

Hipsti-hopsti
mööda oksti
emand Naksik kehvel keksis.
Vaatas, vaatas: kas ma eksin?
Ükski männioks ei kiigu,
ükski sabatutt ei liigu!
Kus mu poisid? Kohkus veidi.
Kuid need varsti üles leidis.
Seisid, vallatud, kõik reas,
silmad nagu nõöbid peas,
aga kahe
käpa vahel
hoidsid käbi emale,
üllatuseks temale!

Illustreerinud E. PIKK